

Ἐπὶ μακρὰς ὥρας ἔμεινεν ἐν ἀτονίᾳ καὶ ἀκίνησι. Ἡ διάνοιά του ἠδυνάτει νὰ ἐννοήσῃ τὰ συμβαίνοντα. Ἐν τούτοις συνειθισμένος νὰ ζητῇ παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν ἐξήγησιν παντός, τι δὲν ἐννοεῖ ὁ ταλαίπωρος ἱερεὺς κατέφυγεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ ὑπέρτατον αὐτὸ καταφύγιον καὶ ἡ πρώτη χρῆσις τοῦ ἀνακτιθέντος λογικοῦ του ἐγένετο δι' ἐνθέρμου καὶ ἀφελούς προσευχῆς πρὸς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ὁ οὐρανὸς ἀπήντησεν αὐτῷ διὰ τῆς ἡπίου λάμπσεως τῆς ἀνατελλούσης ἡμέρας ζῶντος ὡχρὰ ἐξέπαθη ἀνωθεν τῆς κορυφῆς τῶν λόφων καὶ ἡ ἀντανάκλασις τῶν ροδίνων συννέφων κατωπρίσθη εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ ἐντὸς τῶν ὁδῶν.

Καθόσον διελύετο ἡ σκοτία, ὁ Ἰασπίνος ἠσθάνετο ἐπίσης διαλυόμενα τὰ σκότη τοῦ νοῦς του. Ἡ ἡθικὴ κόπῳσις ὑπεχώρει ἀπέναντι αἰσθημάτων τινοῦ περιεργαίης. Τέλος ἡ διάνοιά του ἐπανήλθεν ἀκεραία.

Ὁ Ἰασπίνος ἐνεθυμήθη τὰς συμφορὰς καὶ τὴν φυγὴν τοῦ Γεράρδου, ἐπειδὴ δὲ ἡ καρδιά του, ἡ καρδιά του, ὁ νοῦς του εἰς οὐδὲν ἄλλο ἐχρησίμευσεν αὐτῷ ἐμὴ εἰς τὸ ν' ἀγαπᾷ τὸν Γεράρδον, ὁ Ἰασπίνος μίαν μόνην ιδέαν ἔσχε, νὰ ἐπανεύρῃ τὸν μαθητὴν του καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ μέσον τοῦ ἐχθροῦ, ἀφοῦ ἐκεῖ καὶ αὐτὸς εὕρισκετο.

Ἐξήτασε τὸ μέρος διὰ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς διευθύνσεως, ἠρώτησε τοὺς διαβάτας, προέκρινε τὴν κυρίαν ὁδὸν ὡς τὴν ἀσφαλεστέραν καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν Παναγίαν τῆς Χαλκῆς, μετὰ τὴν καρτερίαν καὶ τὴν κανονικότητα τῆς μαγνητισμένης βελόνης, ἥτις στρέφεται πρὸς τὸν βορρᾶν.

Ἰσως, ἐνῶς ὁ ἀέρας ὁδοιπορεῖ, θὰ εὐχαριστηθῇ ὁ ἀναγνώστης ἂν παράσχωμεν αὐτῷ ἐκ τῶν προτέρων εἰδήσεις τινὰς περὶ τοῦ Γεράρδου.

Ὁ κόμης δὲν ἦτο ἐκ τῶν ἐλεεινῶν θυμάτων, τῶν θυσιάζομένων ἀνὲν ἀντιστάσεως. Πολὺ ἐκοπιᾶσαν οἱ νικηταὶ νὰ τὸν ἀπαγάγῳσιν, ἀρκετοὶ δὲ Ὀλλανδοὶ ἐπιλεκτοὶ ἔφερον ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ τῆς μορφῆς αἰματηρὰ ἔχνη τῶν ὀνύχων καὶ τῶν πτερνιστήρων του.

Οὐχ ἦτοον κατὰ διαταγὴν τοῦ Γουλιέλμου ἐφείσθησαν τῆς ζωῆς του καὶ ἡ ζωὰ τῶν στρατιωτῶν ἄλλους μετέφερον αὐτὸν ἐκτὸς τοῦ ὑδραγωγείου εἰς τὴν ἐφεδρείαν τοῦ ἀγγλικοῦ ἱππικοῦ, τοποθετημένην περὶ ἐνὸς δάσους, ἀποκρύπτοντος πρὸς τὰ δεξιὰ τὴν ἐκ Χαλκῆς εἰς Ἅγιον Γισλανδὸν ὁδόν.

Ἐκεῖ, ἐπειδὴ ἀκόμη ἠπείλει καὶ ἔτυπτε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του, οἱ ἱππεῖς, ἀπαθέστεροι, ὡς μὴ συμμασχόντες τοῦ ἐπιχειρήματος, ἠρέσθησαν νὰ δεσμεύσωσιν ἰσχυρῶς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας του μετὰ τοὺς μαντὰς τῶν ἐφιππίων των. Τὸν ἐξελάμβανον, ὡς σημαντικὸν τινα αἰχμάλωτον καὶ ἐπειδὴ ἡ ζωὴ του ἤξιζε περισσύτερον ἀπὸ χίλια φλωρίνια, ἐφείδοντο τῆς ζωῆς του.

Γινώσκουμεν ὅτι ἅμα τῇ ἀφίξει τῆς ἀμάξης τῆς φερούσῃς τὴν μαρκησίαν, τὸ ἱππικὸν διηρέθη εἰς δύο ἀποσπάσματα, ἐν δὲ τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν καὶ ἕτερον διὰ

τὴν ὀπισθοφυλακὴν. Ὁ Γεράρδος ἀπήχθη ὑπὸ τοῦ πρώτου ἀποσπάματος.

Ἐπὶ τῇ καὶ ἐνεκαρτέρησε, ζαλισμένος ὡπασοῦν, διότι τὸν εἶχον προσδέσει ἐπὶ τῶν νώτων ἵππου μεταξὺ δύο Ἀγγλῶν δραγόνων καὶ πολλὰς εἰχε λάβει καθ' ὁδὸν αἰκίας διὰ τῶν ἀκτινίδων τῶν ὀπλων των. Ἀλλ' ἡ δρόσος τῆς νυκτὸς καὶ οἱ ἐκ τοῦ καλπασμοῦ τινάγμοι ἀποκατέστησαν πάλιν τὴν τάξιν εἰς τὰς ιδέας του. Τότε δὲ συνησθάνθη τὸ φρικτὸν τῆς καταστάσεώς του. Τί εἶχεν ἀπογίνειν ἡ Ἀντωνιέττα ἐν τῇ μέσῳ ὁλῶν ἐκείνων τῶν στρατιωτῶν; Τί εἶχεν ἀπογίνειν ἡ μονὴ ὀλὸκληρος καὶ ἡ κυρία Μαιντενών; Πολλὰς, μετὰ τὴν τυχὺτητα τοῦ δρόμου, μετὰ τὴν ὁδὸν, ἣν προὔξενον αὐτῷ τὰ δεσμά του, ὁ Γεράρδος, προσεπάθει νὰ στραφῇ ἀπὸ τοῦ ἵππου, νομίζων ὅτι ἐβλεπεν ὀπισθεν τὸν, εἰς τὸν ὀρίζοντα, τὴν πυρκαϊάν καταβιβώσκουσαν τὰ κτίρια καὶ τὰς ἀποθήκας τοῦ Ἁγίου Γισλανοῦ.

Ἀλλ' ἐκίστην φορὰν καθ' ἣν ἐστρέφετο, ὁ ὀπισθεν τοῦ τοποθετημένου ἵππου παρῳσιάζετο πρὸς αὐτὸν ἀπειλητικῶς τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους του καὶ τὸν ἠνάγκαζε νὰ βλέπῃ πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ὁ Γεράρδος ἤλπισε πρὸς στιγμὴν, ἀκούων τοὺς πυροβολισμούς, ὅτι χάρις εἰς τὴν συνάντησιν τῶν ἐχθρῶν μετὰ τὰ γαλλικὰ ἀποσπάσματα ἤθελεν ἀνακτῆσαι τὴν ἐλευθερίαν του. Ἀλλ' ἡ προσδοκία του διεψεύσθη· οἱ Ὀλλανδοὶ ἐπέστρεψαν ἡσυχῶς εἰς Σοανῇ καὶ ὁ Γεράρδος εἶδε διερχόμενον παραπλευρῶς τῶν Ἀγγλῶν ἵππων εἰδός τι μετεώρου, ἄνδρα ἐφιππον ἐπὶ κέλῃτος, μετὰ ταχύτητα ἀστραπῆς ὑπερβάντα τὸ μῆκος ὁλῶν τῆς φάλαγγος καὶ εἰσδύσαντα μετὰ πολλῶν ὑπασπιστῶν εἰς τὰς σκοτεινὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως.

Τὸν ἱππεὺς τοῦτον οἱ Ἀγγλοὶ ἀνεγνώρισαν κατὰ τὴν διάβασίν του. Ὁ Γεράρδος τοὺς ἤκουσεν ἐπαναλαμβάνοντας ταπεινὴν τῇ φωνῇ μετὰ τινοῦ ἐκφράσεως θαυμασμοῦ: King William! ἤτοι: ὁ βασιλεὺς Γουλιέλμος.

Τὸ ἀπόσπασμα, ἐν τῇ μέσῳ τοῦ ὁποῦ εὕρισκετο ὁ Γεράρδος, εἰσῆλθεν εἰς εὐρύχωρον στρατῶνα, οἱ δὲ καθιδροὶ ἵπποι ἐκυλισθῆσαν ἐπὶ τῆς παχείας στρωμνῆς τῶν εἰς τοὺς ἀπεράντους σταυλῶν. Οἱ Ἀγγλοὶ ἔπαιον τὸ ζυθὸν των καὶ ἀπεκοιμήθησαν. Τὸν Γεράρδον ἀπήγαγον ἄξιωματικοὶ τινες· ἐδειξαν αὐτῷ ἕνα θάλαμον μετὰ μιᾶς κλίνης, ἔλυσαν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας του, προσέφερον εἰς αὐτὸν οἶνον καὶ ζωμὸν κρέατος, ἐπειδὴ δὲ ὁ αἰχμάλωτος ἀπεποιήθη νὰ φάγῃ, ὁ ἀξιωματικός, ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν φύλαξίν του, ἔλαβε τὸ φαγητὸν αὐτός, καὶ κατόπιν κατέκλιθη ἐπὶ κλίνης κειμένης πλησίον τῆς ἐτέρας, τῆς προωρισμένης διὰ τὸν Γεράρδον.

Ὁ Ἀγγλος ἐκεῖνος ἐκοιμήθη· ἀλλ' ὁ Γεράρδος δὲν ἠδυνήθη οὔτε κἂν νὰ κλείσῃ τὰ ὄμματά του. Ἠγέρθη καὶ παρετήρησεν ἡ θύρα τοῦ θαλάμου ἐφυλάσσετο ὑπὸ στρατιωτῶν, τὸ δὲ παράθυρον ἐφράσσετο ὑπὸ κιγκλίδων. Οὐδεμίαν ἄρᾳ ἦτο ἐλπίς

δραπετεύσεως. Τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς ἐφάνη εἰς τὸν Γεράρδον αἰὼν ἀτελεύτητος. Ἡ διάρκῃς ιδέα, ἡ κατέχουσα τὸ πνεῦμα του ὅτι ἡ Ἀντωνιέττα ἀπωλέσθη, τὸν καθίστα σκεδὸν παράφρον.

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, μετὰ τὸ πρόγευμα, ἦλθον νὰ τὸν παραλάβωσιν ὡς τὸν ὀδηγήσωσιν εἰς τὸν συνταγματάρχην τοῦ ἀγγλικοῦ συντάγματος. Ἀπεχαιρέτησε τὸν ἀξιωματικόν, τὸν ἐν τῷ θαλάμῳ σύντροφόν του, τέσσαρες δὲ στρατιῶται τὸν συνώδεον, ἐνῶ ὀδηγεῖτο εἰς τὸ οἰκημα τοῦ συνταγματάρχου.

Ὁ Γεράρδος παρετήρησεν ὅτι ἔμελλον νὰ διέλθωσι διὰ μεγάλου κήπου, εἰς τὴν ἐσχατιάν τοῦ ὁποῦ ἐκεῖτο ἡ οἰκία. Αἱ ἀτραποὶ τοῦ κήπου ἐκείντο περὶ μικρὰς δεξαμενῆς πρὸς τὰ δεξιὰ ἦτο τοῖχος πρὸς ἀριστερὰν φραγμὸς μετὰ τάφρου, πέραν τοῦ ὁποῦ ἐφάνιντο λειμῶνες κατεσπαρμένοι διὰ συστάδων δένδρων.

Διήρχοντο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐγγύθεν τῆς δεξαμενῆς.

Ἐπείτοι συνέχεια.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς σαγηνευτικῆς μυμυθιστορίας τὸ KOMMENO XERI, δημοσιευθήσεται ἕτερον ἐξοχὸν ἔργον τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀάμπρου Ἐνυάλη ὑπὸ τὸν τίτλον:

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

Τὸ ὄνομα τοῦ περιψύστου συγγραφέως τῆς **Κυρίας τῶν Καμελιῶν**, τοῦ **Μυθιστορήματος τῆς Γυναικὸς** καὶ τῶσιν ἄλλων ἔργων, ἐξόχως ψυχολογικῶν καὶ κοινωνικῶν, εἶνε ἀρχοῦσα σύστασις ὑπὲρ τοῦ νέου τούτου ἔργου, ὅπερ θὰ συγκινήσῃ καὶ θὰ τέρψῃ τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, εἴπερ τι καὶ ἄλλο.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ KOMMENO XERI

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ Ἀλίκη τὴν ἡλόγει ἤδη ὅταν ὑπονοῖα τις διήλθε τοῦ νοῦς της.

Διατί ἡ κόμησσα τοσούτῳ θερμῶς ὑπερήσπιζε τὸν Ροβέρτον; Ἦτο δυνατόν νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ἐξ ἔρωτος μόνον πρὸς τὴν δικαιοσύνην τὸν ὑπεστήριζεν; ἐκείνη, γυνὴ βιοῦσα κατὰ τὴν ἰδιοτροπίαν τῶν ὀρέξεων της!

Ἦτο πιθανότερον ὅτι ἐνδιεφέρετο προσωπικῶς διὰ τὸν κύριον δὲ Καρνεέλ. Ἀλλὰ τότε ποῦ ἐστηρίζετο τὸ τοσούτον ἐνδιαφέρον; ἐνδιαφέρον τῶσιν ζωηρόν, ἀφοῦ ἔπρεπε χάριν αὐτοῦ νὰ θυσιάσθῃ ἑτέρος τις;

Ἰσως τὸν ἀγαπᾷ, ἐσκέπτετο ἡ δεσποινὴς Δορζέρ.

— 'Ελπίζω ὅτι δὲν λυπεῖσθε, διότι ἤλθατε, εἶπεν ἡ κυρία Γιάλτα, καὶ ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ εἰμεθα σύμμαχοι διὰ νὰ σώσωμεν τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

— Τὸν γνωρίζετε πρὸ πολλοῦ; ἠρώτησε δειλῶς ἡ νεάνις.

— Δὲν τὸν γνωρίζω διόλου, καὶ νομίζω μάλιστα ὅτι οὐδέποτε τὸν εἶδα.

Τὸ πρόσωπον τῆς Ἀλίκης ἐφαιδρύνθη καὶ ἐμελλε νὰ ὑποσχεθῇ ἐπισημῶς τὴν συνδρομὴν τῆς εἰς τὰ σχέδια τῆς κόμησσης, ὅτε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆλθεν ἡ θαλαμηπόλος καὶ πλησιάζουσα πρὸς τὴν κλίνην εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν τῆς:

— Ὁ κύριος Μάξιμος Δορζέρ παρακαλεῖ ἐπιμόνως τὴν κυρίαν νὰ τὸν δεχθῇ. Βεβαίως ὅτι φέρει εἰδήσεις σπουδαιοτάτας.

— Γρήγορα, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Γιάλτα. Τρέξε. Φέρε τὸν.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐξῆλθεν ἵνα ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τῆς κυρίας τῆς.

Ἡ Ἀλίκη δὲν ἐτόλμησε νὰ εἰπῇ λέξιν παρουσίας τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἀλλ' ἅμα ἐξῆλθεν ἡγέρθη καὶ εἶπε:

— Κυρία, σὰς παρακαλῶ, μὴ μὲ βιάσετε νὰ ἴδω τὸν ἐξαδέλφόν μου. Κατ' οὐδένα λόγον θέλω νὰ μὲ ἴδῃ ἐδῶ.

— Πρέπει νὰ τοῦ κρύψω ὅτι ἤλθατε;

— Θὰ μοῦ κάμετε μεγάλην χάριν.

— Ἐστῶ, ἐπιθύρῃσεν ἡ κόμησσα, ἀλλ' ἕνα μόνον μέσον εὐρίσκω. Ἐὰν ἀκολουθήσετε τὴν θαλαμηπόλον μου θὰ συναντήσετε τὸν κύριον Δορζέρ εἰς τὴν κλίμακα. Ἐμῇτε λοιπὸν ἐκεῖ μέσα, προσέθηκε δεικνύουσα θύραν ἀνοικτομένην ἐν τῷ μέσῳ παραπετάσματος, ὅχι μακρὰν τοῦ προσκεφαλαίου τῆς κλίνης.

Ἡ Ἀλίκη εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν ἤθελεν ἀρνῆσθαι νὰ δεχθῇ τὸ αὐτὸν, ἀλλ' ἤδη δὲν ἐγνώριζε τί ἔκαμε, μόλις ἤκουσεν ὅτι πλησιάζει ὁ ἐξαδέλφός τῆς.

— Θὰ ἦσθε καλὰ κρυμμένη αὐτοῦ, ἐπανελάθεν ἡ κόμησσα, καὶ δὲν πιστεύω νὰ μείνετε πολὺ. Ἀπὸ σὰς δὲ ἐξαρτᾶται νὰ ἐξέλθετε ἅμα ἀλλάξετε γνώμην διὰ τὴν συνάντησίν σας μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου σας. Ἀλλως τε ἡ συνδιαλέξις μας θὰ εἴναι βραχεία.

Ἡ νεάνις ἔσπευσε καὶ εἰσῆλθεν ἀθόρυβως εἰς εὐρὺ δωμάτιον συνεχὲς πρὸς τὸν κοιτῶνα, χρησιμεῦσαν ὡς καλλυντήριον πλήρες πολυτελῶν ἐπιπλῶν καὶ ἀντικειμένων τέχνης.

Κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμήν εἰσῆλθεν ὁ Μάξιμος.

Ἐδέησε νὰ καταστείλῃ τὴν χαρὰν τοῦ ἅμα εἶδεν ὅτι ἡ κόμησσα δὲν τὸν ἐδέχετο ὡς τὴν τελευταίαν φορὰν, ἐξηπλωμένη ἐπιχαρίτως ἐπὶ τοῦ διβανίου, ἀλλὰ ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἀληθῶς ἀσθενῆς.

— Πῶς! ἀνέκραξεν, ἀσθενεῖτε, ἀφοῦ χθὲς ἐξῆλθατε...

— Πράγματι ἐξῆλθα, ἀλλ' ἀδίκως, ἀφοῦ τίποτε δὲν κατώρθωσα εἰς τοῦ κυρίου Δορζέρ. Σήμερον πληρώνω τὴν ἀφυσύνην μου. Μὲ κατέλαβε πάλιν ὁ πυρετός καὶ πρέπει νὰ μείνω εἰς τὸ κρεβάτι. Ἀδιάφορον ὅμως. Εἰπέτε μου πῶς ἐπῆγεν ἡ ἐκδρομὴ σας μετὰ τὸν Γῶγον.

— Ἐγὼ πολλὰ νὰ σὰς πῶ, τόσα πολλά, ὥστε μοῦ ἔρχεται ὄρεξις ν' ἀρχίσω ἀπὸ τοῦ μᾶλλον ἐνδιαφέρον, δηλαδὴ ἀπὸ τοῦ τέλους.

— Πρῶτον πῶς εἶνε τὸ παιδί; Πιστεύετε ὅτι θὰ ἐπνυχτήσῃ τὸ λογικόν του;

— Ἐλπίζω. Ἐχει φωτεινὰς ἐκλάμψεις, ἀλλ' ἀκόμη δὲν εἶνε κύριος ἐαυτοῦ. Τοῦ διαφεύγουν λέξεις, τὰς ὁποίας δὲν θὰ ἐλεγεῖν ἂν εἶχε τὸν νοῦν του.

— Καὶ τί σὰς εἶπε;

— Τὸν ἔφερα εἰς τὸ γραφεῖον, ὅπου ἐγινεν ἡ κλοπὴ καὶ ἐκεῖ διηγήθη ὅτι ἐγνώριζε τὴν λέξιν ποῦ ἀνοίγει τὸ χρηματοκιβώτιον καὶ τὸν μηχανισμόν ποῦ τὸ προστατεύει, πληροφορίας τὰς ὁποίας μόνον ὁ ταμίας γνωρίζει, καὶ φαίνεται πῶς ὁ Γῶγος τὰς ἔμαθε κατασκοπεύων αὐτόν.

Μὲ συγχωρεῖτε ὅτι σὰς λέγω εἰλικρινῶς τὴν γνώμην μου περὶ τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον προστατεύετε, ἀλλ' ἔχω πεποίθησιν ὅτι ἦτο συνένοχος τῶν κλεπτῶν, ὅτι τοὺς ἐδωκεν ὅλας τὰς πληροφορίες καὶ ὅτι συνέπραξεν ἰσως μαζὺ τῶν.

Ἐγνώριζε καὶ τὴν κρύπτειν ὅπου ἐμβῆκε διὰ νὰ τοὺς ἀνοίξῃ ἔπειτα τὰς θύρας.

— Πολὺ πιθανόν, εἶπεν ἡ κόμησσα ἀδιαφόρως.

— Πῶς! δὲν λυπεῖσθε, διότι ὁ Γῶγος ἐνέχεται εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν.

— Μὰ μία πολιτικὴ ὑπόθεσις.

— Πολιτικὴ! Πῶς...

— Βέβαια. Ἐπὶ τέλους τί ἐπῆραν; Ἐνα κασάκι ποῦ μέσα βέβαια εἶχε ἔγγραφα τῆς κυβερνήσεως, ἀφοῦ ἀνῆκον εἰς ἕνα διπλωματικὸν πράκτορα Ρῶσσον. Ἡ ἀπόδειξις πῶς μόνον τὰ ἔγγραφα αὐτὰ ἤθελον εἶνε ὅτι δὲν ἤγγισαν διόλου τὰ χρήματα.

— Ὁ Γῶγος εἶνε ἑγγονος γυναικὸς πολὺ ἐνθουσιώδους, ἡ ὁποία εἶχεν ἄλλοτε σχέσεις μετὰ μετανάστὰς Πολωνούς. Ἰσως φαίνεται ἡκολούθησε τὰς συμβουλὰς τῆς μάμμης του καὶ τοὺς ἐβοήθησε.

— Καὶ μὴ ὅλα ταῦτα ἂν ὁ θεὸς μου τὸ ἤξευρε... ἀφοῦ μάλιστα ἐπῆραν καὶ χρήματα.

— Ναι, μοῦ τὸ εἶπαν καὶ ἐδυσκολεύθησαν πολὺ νὰ τὸ πιστεύσω. Σὰς ἐγγυῶμαι ὁμως ὅτι δὲν τὰ ἐπῆρην ὁ Γῶγος.

— Ὁ Γῶγος μόνον τοὺς ἐβοήθησε. Ἀλλως τε μετὰ τῶν ἄλλων ποῦ μοῦ εἶπε, μοῦ ὑπέδειξε καὶ τὸν κλέπτην.

— Σὰς ὑπέδειξε... μὲ τ' ὄνομά του;

— Ὄνομα τὸ ὁποῖον δὲν θὰ σὰς ὠφελήσῃ τίποτε. Ὄνομάζεται Λαδίσλας. Τὸν γνωρίζω ὅμως...

— Ἀ! εἶπεν ἡσύχως ἡ κόμησσα. Καὶ τί ἀνθρωπὸς εἶνε;

— Εἶνε ξένος, Σλαῦος, διάγων βίον μυστηριώδη, καὶ αἰφνης ἐξαφανισθείς.

Ἐκάθητο εἰς ἕνα μικρὸν μέγαρον κατὰ τὴν ὁδὸν Ζουφροᾶ, πλησίον τῆς λεωφόρου Βιλλιέρ καὶ εἶχεν ὡς σύντροφον μίαν γυναικὰ ἡ ὁποία ἐχάθη καὶ αὐτὴ μαζὺ του. Τὴν εἶδε καὶ ὁ ἱατρός Βιλλαγῶς, ἐκεῖνος

μοῦ τὴν ἔδειξεν ἕνα βράδυ εἰς τὸ ἀκέντη τῆς ὁδοῦ Μπλάνς.

— Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τῆς ἐκάματε κόρις, εἶπε μειδιῶσα ἡ κυρία Γιάλτα.

— Ὅχι, τὴν συνώδευσα μόνον ἕως τὴν θύραν τοῦ οἴκου τῆς καὶ παρ' ὀλίγον νὰ μὲ δολοφονήσουν μερικοὶ οἱ ὁποῖοι μὲ ἡκολούθησαν. Ὁ Γῶγος μὴ ἔσωσε τότε.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι μοῦ τὸ διηγήθητε τὴν πρώτην φορὰν ποῦ ἤλθατε ἐδῶ.

— Ἀληθῶς καὶ τότε δὲν ἐνόησα τίποτε ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν. Τώρα ὅμως ἐνόησα τὰ πάντα. Ὁ Γῶγος ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὰ σχέδια τῆς κυρίας αὐτῆς, ἡ ὁποία εἶχε παραγγεῖλαι νὰ μὲ σύρῃ εἰς ἐνέδραν ἦτο συνένοχος τῆς εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς κλοπῆς, ἀλλ' ἐπειδὴ μὲ ἡγάπα, ἐνήργησεν εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε μὲ ἔσωσε χωρὶς νὰ ἐκτεθῇ.

Ἐπανερχομαι εἰς τὸ αὐτομόν, τὸ ὁποῖον ὁ Γῶγος μοῦ ὑπέδειξε ὡς κλέπτην. Ὁ Γῶγος τὸν ἐνθυμήθη δὲς. Τὴν πρώτην ὅταν ἐπεράσαμεν τὴν ὁδὸν Ζουφροᾶ ἐπίτηδες. Ὅταν εἶδε τὸ μέγαρον ὅπου ὠδήγησα τὴν κυρίαν ἐφώνησεν: Ἐδῶ κάθεται ὁ Λαδίσλας... ὁ Λαδίσλας, ὁ κόκκινος ἵπποκόμος, ποῦ ἐγύμναζε τ' ἄλογα... καὶ ἔπειτα τίποτε.

Μετὰ μίαν ὅμως ὥραν ὅταν εἶδε τὸ χρηματοκιβώτιον καὶ τὸν ἠρώτησα ποῖος ἐπῆρε τὸ κασάκι τοῦ συνταγματάρχου Βορισῶφ, μοῦ ἀπεκρίθη καθαρώτατα: ὁ Λαδίσλας. Διὰ νὰ εἶνε τόσῳ καλὰ πληροφορημένο αὐτὸ τὸ παιδί, φαίνεται πῶς εἶνε συνεργός. Ἀλλ' εἶνε καὶ τόσῳ περίεργος ἡ κλοπὴ αὐτή, ὥστε δὲν ἤξεύρω τί μέρος εἶχεν ὁ Γῶγος.

— Τὸ βέβαιον εἶνε, εἶπε ζωηρῶς ἡ κόμησσα, ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν ἔλαβε κανένα μέρος. Ὁ Γῶγος, εἶπεν ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν, ὅτι ὁ νέος αὐτός ἦτο ἀθῆος, καὶ βλέπομεν τώρα ὅτι ὁ Γῶγος ἔξυρει καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον πῶς συνέβησαν τὰ πράγματα, ἀφοῦ ἔξυρει τὸν κλέπτην.

Ἄς ἐπανεέλθωμεν λοιπὸν εἰς τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ. Αὐτὸς μόνος μὰς ἐνδιαφέρει καὶ αὐτὸν πρέπει νὰ ἐπανεύρωμεν πρὸ πάντων.

— Νομίζω ὅτι τὸν εὕρηκα.

— Τὸν εἰδατε;

— Ὅχι, ἀλλὰ ἔξυρω ποῦ εἶνε. Ἐπρεπε νὰ σὰς τὴν εἰπῶ ἐξ ἀρχῆς αὐτὴν τὴν καλὴν εἰδησιν μὲ ὅλας τῆς τὰς λεπτομερείας.

Ἐπέρασα μετὰ τὸν Γῶγον ἅμα ἐπεστρέψαμεν εἰς τῆς μάμμης του, τυχαίως ἀπὸ ἕνα δρόμον τὸν ὁποῖον ἀνεγνώρισεν. Εἶδεν ἕνα τοῖχον καὶ εὐθὺς ἐνθυμήθη ὅτι ἔπασεν ἀπ' ἐκεῖ ἐπάνω καὶ ἔσπασε τὸ κεφάλι του καὶ ἐπὶ τέλους καὶ διατὶ ἀνέβη τὴν νύκτα.

Τὸ πρῶτ' εἶχεν ἰδεῖ τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοέλ νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἕνα μέγαρον ἐφ' ἀμαξίας, τοῦ ὁποίου τὸν κῆπον περιβάλλει αὐτὸς ὁ τοῖχος. Ἦτο δὲ βέβαιος πῶς ὁ Ροβέρτος δὲν εἶχεν ἐξέλθει, ἐπειδὴ ἄλλην τὴν ἡμέραν ἐπερίμενεν ἀπ' ἐξῶ.

— Ἄλλως τε ὁ Γῶγος πρὶν νὰ πέσῃ χαμῶ, εἶδε πάλιν τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ. Τὸν εἶδεν ἀπὸ μακρὰν ὀπίσω ἀπὸ τὰ γιανὰ ἑνὸς παραθύρου νὰ κρατῇ ἕνα κερὶ εἰς τὸ χέρι καὶ τὸ κινεῖσε διὰ νὰ κινήσῃ τὴν προσοχήν.

— Καὶ αὐτὸ ἔγινε πρὸ μηνός, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ποῦ εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ σὰς συνοδεύσω εἰς τὸ δάσος.

— Καὶ ἡ δεσποινὶς Δορξέρ ἐπερίμενεν εἰς τὴν δεινδροστοιχίαν Μπουλώ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, ὁ ὁποῖος δὲν ἦλθε.

— Διότι οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐκράτουν τὸν ἐμπόδισαν νὰ ἐξέλθῃ. Θὰ ἐκπλαγῇτε ὅμως πολὺ ἅμα σὰς εἰπῶ ποῖος κατοικεῖ εἰς τὸ μέγαρον αὐτό, εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε αἰχμάλωτος ὁ Ροβέρτος.

Κατοικεῖ ὁ Ρῶσσοι συνταγματάρχης...

— Ὁ Βορισῶφ! ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα. Ἄ! τὸν ἀθλιόν! αὐτὸς μόνος ἦτο ἱκανὸς τοιαύτης πράξεως. Νὰ σύρῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς ἐνέδραν καὶ νὰ τὸν κρατῇ διὰ τῆς βίας... Ἄ! αὐτὰ μόνον ἐκείνοι καὶ οἱ ὁμοῖοί του τὰ κάμνουν.

— Λοιπὸν παραδέχεσθε καὶ σεῖς καθῶς καὶ γῶ ὅτι αὐτὸς ὁ συνταγματάρχης μετεχειρίσθη πχνουργίαν διὰ νὰ συλλάβῃ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ καὶ βίαν διὰ νὰ τὸν κρατήσῃ;

— Σκέπτομαι ὅτι θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς ἂν δὲν τὸν ἐφόνευσε.

— Πῶς! εἶνε ἄξιος νά. . .

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε μυστικὸς πράκτωρ τῆς Ρῶσσαικῆς ἀστυνομίας εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Οὐδέποτε πρὸ οὐδενὸς μέσου ὑποχωρεῖ διὰ νὰ μάθῃ ποῖος τοῦ ἐκλεψε τὰ ἔγγραφα του. Κατηγόρησαν τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ τὸν συνέλαβε κατ' ἀρχὰς καὶ ἔπειτα τὸν ἠπειλῆσε διὰ τῶν τρομεροτέρων βασάνων νὰ τοῦ εἰπῇ ποῖος ἔχει τὸ κιβωτιδίον του.

Ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν τοῦ εἶπε τίποτε, ἀφοῦ δὲν ἤξευρε καὶ ὁ Βορισῶφ, ὁ ὁποῖος ἐξετέθη, διότι τὸν συνέλαβε δὲν ἔχει νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐλεύθερον.

Ὁ Βορισῶφ θὰ τὸν δολοφονήσῃ, ἂν δὲν τὸ ἔκαμε μέχρι τοῦδε.

Δὲν πρέπει νὰ χάσωμεν στιγμήν διὰ νὰ σώσωμεν αὐτὸν τὸν ταλαίπωρον νέον, καὶ μόνῃ ἐγὼ δύναμαι νὰ τὸν σώσω.

Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὴ ἐνεργήσετε τίποτε σεῖς.

— Νὰ μὴ ἐνεργήσω . . . ἐπανάλαβεν ὁ Μάξιμος. Μὰ . . . ἔκαμα κἄτι τι. . .

— Τί; ἠρώτησε, ζωηρῶς ἡ κόμησσα.

— Κἄτι τι πολὺ φυσικόν. Ἀφοῦ ἤκουσα τὴν διήγησιν τοῦ Γῶγου, τὸν ὠδήγησα εἰς τὸ σπίτι του, καὶ ἔπειτα χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν ἐπέστρεψα εἰς τὴν ὁδὸν Βινιὺ καὶ ἐζήτησα τὸν συνταγματάρχην Βορισῶφ.

— Ἀχ! μὰ αὐτὸ ἦτο τρέλα. Δὲν σὰς ἐδέχθη, ὑποθέτω.

— Ἀπ' ἐναντίας μ' ἐδέχθη ἀμέσως, τοῦ εἶχα στείλει προηγουμένως τὸ ἐπισκεπτήριόν μου. Εἴξευρε πολὺ καλὰ τὸ ὄνομά μου καὶ ὑπέθεσέ πως μὲ στέλλει ὁ θεὸς μου.

— Καὶ τί τοῦ εἶπατε, Θεέ μου;

— Ἀλλὰ τὸν ἠρώτησα κατ' ἀρχὰς τί ἔκανε τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

— Ἄ! ἐψιθύρισε ἡ κόμησσα· τὸ πᾶν κατεστράφη.

— Πῶς; ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος. Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἰμποροῦσα νὰ τοῦ πῶ τίποτε καλλίτερον. Ἐκτύπησα κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν σκοπὸν διὰ νὰ ἰδῶ κατὰ πόσον θὰ ταραχθῇ.

— Καὶ νομίζετε πῶς ἐπετύχατε;

— Μὰ τὸν Θεόν, δὲν ἔμπορῶ νὰ σὰς βεβχιώσω ἂν ἐταράχθῃ. Αὐτοὶ οἱ Ρῶσσοι εἶνε πολὺ ψυχραῖμοι ἄνθρωποι.

— Ἐπὶ τέλους τί ἀπεκρίθη;

— Ἦρχισε νὰ μ' ἐρωτᾷ διαπύ ἀπευθύνομαι εἰς αὐτόν, προσεποιήθη ὅτι ἡ μόλις τὸν ἐγνώριζε καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι ἡγνῶσι τὰς περιπετείας του.

Τοῦ ὑπέμνησα τότε τὴν κλοπὴν τοῦ κιβωτιδίου του καὶ ὅτι ὑπεσχέθη εἰς τὸν θεῖόν μου νὰ ἐπανεύρῃ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

Ἐξεπλάγη ὅτι εἶμαι τόσῳ καλὰ πληροφορημένος καὶ δὲν ἠρνήθη, ἀλλὰ προσέθηκεν ὅτι αἱ ἐρευνάι του δὲν κατέληξαν εἰς αἴσιον πέρας.

Τότε τοῦ εἶπα καθαρὰ ὅτι εἶδαν τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ νὰ ἐμβῇ μὲ τὸ ἄμαξι εἰς τὸ μέγαρόν σου, ὅτι δὲν τὸν εἶδαν νὰ ἐξέλθῃ καὶ ὅτι θὰ ἦτο ἀκόμη μέσα.

— Καὶ σεῖς ἐνομίζατε ὅτι μὲ αὐτόν τὸν τρόπον ἤθελεν ὁμολογήσει ὁ Βορισῶφ καὶ θὰ σὰς ἀπέδιδε τὸν αἰχμάλωτόν του;

— Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐσκέφθην πολὺ . . . ἐνήργησα αὐτομάτως καὶ λυπούμαι, ἀφοῦ δὲν τὸ ἐπιδοκιμάζετε σεῖς, εἶπεν ὁ Μάξιμος βλέπων ὅτι ἡ κόμησσα ἔκρινε τὴν διαγωγὴν του ἄσκεπτον.

— Ὡ! εἶπεν ἡ κόμησσα, δὲν σὰς κατηγορῶ διὰ τίποτε. Καὶ σεῖς ἐνομίσατε ὅτι ἐνεργεῖτε καθὼς ἔπρεπε.

Εἰπέ τε μοι ἐπὶ τέλους πῶς ἔληξεν ἡ σκηνή.

— Πολὺ κακὰ ὁ συνταγματάρχης ἠρνήθη αὐθαδῶς, καὶ τὸν ἠπειλῆσα ὅτι θὰ ζητήσω τὴν συνδρομὴν τοῦ ἀστυνομίου.

— Αὐτὸ μόνον ἔλειπε.

— Ἦμουν ὠργισμένος . . . δὲν ἤξευρα τί ἔκαμα, ἐπὶ τέλους μὲ προσεκάλεσε νὰ ἐξέλθω, καὶ γῶ ἔφυγα καὶ τοῦ εἶπα πῶς θὰ τοῦ στείλω τοὺς μάρτυράς μου.

— Δὲν τοὺς ἐστείλατε ὅμως, ἐλπίζω.

— Ὁχι. Δὲν εἶχα καιρόν.

— Καὶ πιστεύω, πῶς δὲν θὰ τοὺς στείλετε.

— Ὁ Βορισῶφ τοὺς περιμένει.

— Ἐγὼ εἶμαι πεπεισμένη περὶ τοῦ ἐναντίου. Ὁ Βορισῶφ ἔξυρει πολὺ καλὰ, ὅτι μία τοιαύτη ὑπόθεσις εἶνε ἀδύνατον νὰ ἔχῃ συνεπείας. Ἐχει δὲ καὶ ἀπάντησιν ἐτοιμὴν, καθ' ἣν περιστάσιν τοῦ στείλετε τοὺς μάρτυράς σας. Λησμονήσατε λοιπὸν τὰ χθεσινὰ, καὶ ἄς σκεφθῶμεν πῶς νὰ τὰ διορθώσωμεν.

— Μὲ θεωρεῖτε λοιπὸν ἱκανὸν ἀκόμη νὰ σὰς βοηθήσω εἰς τὴν γενναίαν αὐτὴν ἐπιχείρησιν σας;

— Ἀμφιβάλλετε; Νομίζετε ὅτι ἂν

δὲν εἶχα εἰς σὰς ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην, θὰ σὰς ἐξεμυστηρεύομην τόσα σχέδια μου; Δὲν ἐννοεῖτε, ὅτι εἴθε ὁ μόνος ἀνὴρ, τὸν ὁποῖον δύναμαι νὰ λάβω σύμμαχον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου μου, τὸ ὁποῖον συνέλαβα διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς ἀδικίας;

Ἐπεταί συνέχεια.

Αἰσθησιμὸς

Κ. ΦΕΡΕΤΕΡ

ΕΝΕΚΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Διήγημα.

Τὸ Βλιδάχ εἶνε ἡ ὠραιότερα πόλις τῆς ἐπαρχίης Ἀλγερίας· ὡς ἐπιγραφὴ δαασις περιστοιχίζεται ὑπὸ πορτοκαλλεῶν, ροιῶν καὶ δαφνῶν καὶ διαρρέεται ὑπὸ τοῦ διαυγοῦς ὡς ὁ κρύσταλλος Οὐεδ-ελ-κεβίρ, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ πολυκορύφου ὄρους Ἀτλαντος, ἐν τῇ εὐφρόφῳ πεδιάδι Μετιδτσα. Οἱ κάτοικοι, οἵτινες καυχῶνται ὅτι κατάγονται ἀπὸ τοὺς ποτε ἐν Ἰσπανίᾳ ἐγκατασταθέντας μαύρους, εἰσὶν ἐξαισία φυλῇ, νοσημονεστέρα καὶ φιλελευθερωτέρα τοῦ λοιποῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἀλγερίας. Ἐν τοῖς συσκέοις κήποις καὶ παρὰ τὴν ὑπὸ τῆς ροδοδάφνης περιστοιχιζομένην ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ἀντιλαμβάνεται τις συχνότατα τοῦ ἡχοῦ τῆς δερβούκας ἢ μουσικῆ καὶ τὸ ἄσμα ἀγαπῶνται ἐκεῖ μετ' ἀληθοῦς περιπαθείας καὶ ἰδοὺ διαπύ ἐνεθουσιάζετο ὅλον συγχρόνως τὸ Βλιδάχ διὰ τὴν Ἰτσαν, τὴν ἀοιδόν, ἥτις μετὰ μελωδικῆς φωνῆς ἐγνώριζε νὰ ᾄδῃ.

Ἡ Ἰτσα ἦτο πρὸς τοῦτοις βεβαίως καὶ ἐνδιαφέρουσα καλλονὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς· εἶχε ραδινὸν καὶ εὐκαμπτον ἀνάστημα, ἐπιδερμίδα μαλακὴν ὡς τὸ βελούδον καὶ μεγάλους γλυκυτάτους ὀφθαλμούς, οἵτινες ἔλαμπον καὶ ἀπήστραπτον ὡς πῦρ ἢ πλουσία τῆς κόμης ἥτο τεχνικώτατα κτενισμένη καὶ περιέβαλλε λεπτοφύες πρόσωπον ἐμφαίνον πλείονα νοημοσύνην καὶ συνέσειν τῆς συνήθως παρὰ ταῖς γυναῖξιν ἐκείνων τῶν μερῶν ἀπαντώσης.

Τοῦτο βεβαίως προήρχετο, διότι ἡ Ἰτσα δὲν διῆγε τὸν μονότονον καὶ πρὸς πᾶσαν σχέσιν πρὸς τὸν ἔξω κόσμον ἀποκελεισμένον βίον τῶν ἐκεῖ γυναικῶν, ἀλλὰ καθ' ἐκάστην εἶχεν εὐκαιρίαν πολλοὺς νὰ βλέπῃ καὶ μετὰ πολλῶν νὰ συνδιαλέγεται. Ἦδε μὲν τὴν ἐσπέραν ἔν τινι ἀραβικῷ καφενεῖῳ τὰ ἀρκοῦντως μονότονα ἐθνικὰ τῆς ἄσματος, ἐνώπιον πολυαριθμοῦ ἀχροατηρίου, τὴν δὲ ἡμέραν, μένουσα ἐν τῇ κομφῇ αὐτῆς μικρᾷ κατοικίᾳ, παρ' ἐαυτῇ ἔχουσα ὡς θεράπαινίδα Αἰθιοπίδα τινα, ἐδέχετο ἐνίοτε τοὺς γνωστούς τῆς καὶ φίλους λέγομεν σκοπύμους φίλους ἢ λατρευτάς, διότι αὕτη κατ' οὐδένα τρόπον πρὸς οὐδένα τῶν ἐπιδιωκόντων τὴν εὐνοιαν αὐτῆς συνεπάθει, λέγουσα πάν-